

Title :	เยือนหลวงพระบาง... 10 ปีครั้ง (ก็ยังหลงรัก)
Subject Heading 1 :	
Subject Heading 2 :	
Source :	กรุงเทพธุรกิจ หน้า 7
Date :	วันเสาร์ ที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2558

มากขึ้น แต่ในทางกลับกันวิถีดั้งเดิมก็ถูกลบกลบหายไป อาจไม่ใช่โดยสิ้นเชิง ที่ทางของคนท้องถิ่นก็ยังให้เห็น แต่อาจเปลี่ยนบทบาทไปในแง่ของการรองรับนักท่องเที่ยว แม้รอบนอกเองก็ต้องรับมือกับความเจริญที่กระจายออกไปรวดเร็วอย่างเช่นโซว์รูมรถยนต์หลายค่ายที่ผุดขึ้นแย่งสายตากับภาพชุมชนโดยรอบ

บุฟเฟต์สิบพันกับ

ก่อนจะตะลึงถนคนเดินหลวงพระบางในช่วงค่ำ นักเดินทางหลายคนเลือกฝากท้องไว้กับบุฟเฟต์สิบพันกับ ซึ่งมีหลายร้านฝังตัวอยู่ในตรอกข้างโรงแรมแอนเชียนท์ (บ้านโพนเฮือน) จุดเริ่มของถนนคนเดินบนถนน (ใกล้สี่แยกที่ทำการไปรษณีย์) มีอาหารหลากหลายแบบให้เลือกชิม และที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นจะเป็นร้านบุฟเฟต์รวมอาหารนานาชาติ โดยหนึ่งคนจะได้รับสามหมื่นใบ (ประมาณสามก๋วยเตี๋ยวบ้านเรา) ต่อราคาหนึ่งหมื่นกับ หรือที่คนหลวงพระบางเรียกว่าสิบพันกับ (อัตราค่าแลกเปลี่ยน 1 บาทต่อ 240 กับ) โดยสามารถดักได้ไม่อั้นเท่าที่สามจะใส่ได้ แต่ดักได้รอบเดียวเท่านั้น มีทั้งต้ม ผัด ลวก หนึ่ง ส่วนมากจะเน้นไปที่ผักและอาหารจำพวกเส้น และมีขนมให้เลือกอีกสองสามอย่าง ทานอาหารลาวแล้วพลาดไม่ได้ที่ลองจับเบียร์ลาวที่ดูเหมือนจะเป็นเครื่องดื่มยอดนิยมอีกอย่างหนึ่งสำหรับนักท่องเที่ยว

ถนนคนเดิน

ช่วงเวลาประมาณ 5 โมงเย็น บริเวณหน้าพระราชวังเก่า บนถนนสี่สะพานวัง จะเริ่มมีพ่อค้าแม่ค้าชาวหลวงพระบางมาปูเสื่อจัดวางสินค้าของที่ระลึกจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว เรียกแบบภาษาลาวว่า "ตลาดมืด" หรือถ้าเรียกแบบไทยก็คือถนนคนเดินนั่นเอง สินค้าที่วางขายก็มีมากมายให้เลือกสรร ไม่ว่าจะเป็นเสื้อยืด ผ้าทอ ผ้าชีน ผ้าคลุม ตุ๊กตา ภาพวาด และอีกมากมาย ซึ่งส่วนมากสินค้าจำหน่ายในราคานักท่องเที่ยว สามารถต่อรองได้ตามความสามารถส่วนบุคคล โดยมากหน้าตาสินค้าไม่ต่างจากถนนคนเดินเชียงใหม่หรือถนนคนเดินเชียงใหม่มากนัก สุดแต่ความพึงพอใจในการจับจ่ายของแต่ละคน หรือจะเลือกของฝากเป็นของทานเล่นจากตรอกบุฟเฟต์สิบพันกับก็ได้ แต่เรื่องราวชีวิตที่มีทั้งถูกปากและแปลกลิ้น หลายคนเลือกเดินถ่ายภาพและเดินชมเพื่อความเพลิดเพลินก็ได้เช่นกัน

เดินสะบัดบาร์บัดสลบ

ในการเดินทางครั้งนี้มีเพื่อนชาวลาวร่วมทริปมาด้วยหลายท่าน จึงมีเสียงเรียกร้องให้เจ้าถิ่นพาไปชมแหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคืนของหลวงพระบางสักครั้ง เราจึงมีโอกาสดำเนินเท้าบร่ำของลาวเป็นครั้งแรก และที่เพื่อนชาวลาวพาไปเป็นบาร์ "บัดสลบ" เหลือเพียงแห่งเดียวในหลวงพระบางที่มีชื่อว่า "เมืองชั่ว" ซึ่งบริการสาวให้คำอธิบายว่าหมายถึงสถานที่สำหรับเดินรำ เพราะมีจุดเด่นคือมีฟลอร์ด้านหน้าเวทีให้แขกที่ไปเที่ยวได้ออกไปร่วมเดินรำกัน คล้ายฟลอร์รำวงบ้านเรา มีวงดนตรีเล่นสดและนักร้องเสียงดีใส่ชุดขึ้นลาวสวยงาม

ที่ประทับใจคือแต่ละเพลงแต่ละจังหวะก็จะมีท่าเต้นเฉพาะที่เต้นได้ทั้งชายหญิง และหากหนุ่มไหนไม่มีคู่ก็จะมีการสาวของร้านเป็นเพื่อนเต้นรำวงด้วย ซึ่งดูไม่น่าจะยาก แต่เมื่อออกไปลองเต้นบนฟลอร์แล้วพบว่า สิ่งที่เราคิดไม่ตรงกับสิ่งที่เห็น เต้นไปขาพันกันไป จึงตั้งใจเอาไว้ว่าจะกลับไปฝึกที่ฟลอร์เต้นรำถนนคนเดินเชียงรายได้แล้วกลับมาปะทะกับสาวหลวงพระบางอีกครั้ง

แล้วเราจะกลับมาพบกัน

วันสุดท้ายที่เราต้องล่องเรือกลับ หลายคนรู้สึกเหมือนยังใช้เวลาอยู่กับเมืองหลวงพระบางไม่มากพอ เพราะยังมีอีกหลายมุมที่อยากเข้าไปค้นหา แต่ด้วยเวลาที่จำกัด ด้วยภาระหน้าที่ที่รอคอยอยู่ ทำให้ต้องจำใจโบกมืออำลา ด้วยความรู้สึกเหมือนได้ตกหลุมรักคนที่เรารู้ว่าต้องจากกันในตอนจบอยู่ดี

เชื่อว่าใครที่ได้ตกหลุมรักหลวงพระบางแล้ว การมาครั้งเดียวไม่เคยพอ...จนกว่าเราจะพบกันใหม่